

UPPENBARELSEBOKEN,

KAPITEL FYRA DEL I

 Amen. Prisa Herren! [Tomt ställe på bandet. — Utg.] . . . sig. Jag tycker, att det är de flesta människornas attityd. Det var väldigt trevligt, unga syster där, med den där sista versen. Jag uppskattade förvisso det där. Och vi . . . Då man kommer in på nyårsaftonskvällen, tror jag inte, att man skulle kunna sjunga någonting bättre, någonting, som passade bättre på den här kvällen.

² Det ser ut som, att vi börjar året bra. Mmm, fint och snöigt och slaskigt ute, typiskt Indiana-väder vid den här årstiden. Så jag ser er människor från Georgia här och uppifrån Ohio. Broder Dauch, du och syster Dauch, ni vet nu vad det där är, eftersom Ohio har detsamma. Och . . . Men vi går till ett Land, där det inte kommer att vara någonting sådant. Mmm. Så är det.

³ Det här är nyårsaftons kväll. Och naturligtvis har alla ett löfte utskrivet och en förpliktelse, som ni tänker göra för nyåret, sedan efter omkring i övermorgon kommer de alla att vara brutna. Och så, som ni vet, slår man upp en ny sida varje år och bladdrar sedan tillbaka nästa morgon, gjorde det igen.

⁴ Men det är bara en enda sak, som — som jag skulle vilja säga, och det är som Aposteln Paulus sa: ”Jag glömmer de ting, som är i det förgångna, alla mina misstag och alla de saker, som jag har gjort, jag strävar mot den höga kallelsen i Kristus, dess märke.” Det är de enda sorger jag har, det är mina fel under det gångna året och den förflutna delen av mitt liv, och jag ber Honom bara ödmjukt om nåd till att sträva på mot den höga kallelsens märke. Jag är säker på, att detta är allas vårt vittnesbörd, att vi alla känner det så.

⁵ Synd att det är en sådan dålig kväll och — och att folk inte kunde komma. Och jag ringde broder Neville, jag visste inte ens, om han kunde komma hit eller inte. Och så kom broder Skaggs upp, och han kom långt nerifrån Kentucky, där det är tre fot eller mer där inne. Och så . . . Eller ”Ungefär så här”, sa han, så han fick en bonde att dra loss honom ett par gånger och ta honom över höjden med en traktor. Och så tänkte jag: ”Nja, om det är bara två eller tre tum, skulle vi inte bry oss om det, mmm, så länge det är så pass.” Men vägarna är framkomliga, och alla fortsätter.

⁶ Nu är det naturligtvis ikväll en kväll, då vi får höra från en mängd predikanter, olika ena, som kommer in. Och de kommer troligen att fortsätta komma med genom de olika delarna ikväll, ända till midnatt. Jag antar, att de kommer att sitta och ge akt på

om . . . Att det nya året ska gå . . . Ska börja och det gamla ska sluta. Och vanligen inbjuder man till altaret och ber och — och gör sina löften till Gud och förnyar sina — sina löften.

⁷ Jag sa till broder Neville . . . Och jag ringde honom för att få se, om han skulle komma. Jag sa, att om han inte kom, skulle jag försöka att hålla igång så gott jag kunde. Och om han inte kunde komma hit i morgon, å, så skulle jag fortsätta och göra allt jag kunde, medan han var — inte var här. Och jag sa till honom, att jag skulle försöka ikväll, tänkte att jag skulle ha bara ett omkring femton minuters Budskap eller någonting. Och vi ser, att ni har åtskilliga andra predikanter, som sitter här och väntar.

⁸ Så jag . . . Tänkte att jag skulle sätta igång och bara fortsätta med den här Uppenbarelseboken, bara fortsätta neröver, ta upp det 4:e kapitlet nu, börja med det. Och om vi inte blir färdiga med det den här gången, så fortsätter vi nästa gång. Sedan gå till det 5:e och 6:e, precis som vi kan. Herren får hjälpa oss att komma igenom det.

⁹ Jag vill säga innan vi börjar, att det var . . . Vi hade besök för ett tag sedan av — av . . . broder Drummond Thom och hans hustru. Det här är hennes mor och far, som sitter här ikväll. Och de kom just tillbaka från Afrika, där de har haft stora möten, där själar har blivit frälsta, och gudomliga helbrägdagörelsemöten. Den här lilla damen tog sin, sin mormors plats, tror jag, här om dagen, och höll ett fångelsemöte, och syndare kom till Herren och allting. Det var helt underbart, hur Gud använder det där unga paret. De är här i Amerika nu ett tag, för att evangelisera litet.

¹⁰ Om någon av er pastorer . . . Jag skulle vilja skriva broder Drummond ett . . . Drummond, jag, ja jag får alltid det där namnet hopblandat. Varför kunde han inte bara ha tagit ett bra engelskt namn och glömt bort det? Låt oss bara ge honom ett nummer! Vad säger ni, då jag inte kan få tag i det där? Nej, jag tror inte ens hälften av oss kan få tag i det. ”Drummont,” tror jag är det rätta sättet, man ska uttala det på, och syster Charlotte. Om någon av er skulle vilja ha dem, skulle jag förvisso tycka om att få höra, att de kom till er församling.

¹¹ Den där damen, den här syster Charlotte, hon är bara ett barn. Hon bar vittnesbörd där uppe för ett tag sedan för Meda om den upplevelse, som de hade haft i Afrika, och jag ska säga er, att det var . . . Billy, det förde gamla tider tillbaka igen, lät som att tala Afrikaans. Så att kampen pågår där nere, såväl som den gör här.

¹² Om någon skulle vilja ha broder Drummond för . . . , och syster Charlotte för en kampanj i sin församling, om ni vill det, så ring bara broder Tony Zabel där på MEloose 7-3945! Om ni skulle vilja skriva ner det, en del av er predikanter, så rekommenderar jag verkligen broder . . . För han är en god predikant, en uppriktig pojke, som verkligen behöver en start,

att komma igång. Och han är orädd, en bra pojke, och jag tycker mycket bra om honom. Kom nu ihåg MELrose 7-3945! Och jag ska lämna det här lilla kortet här, där det står, om ni . . . Det där är deras kort, och om ni händelsevis inte kan skriva ner numret, tja, då kan ni komma och få det, eller när som helst efter mellanrummet mellan de olika mötena ikväll. Och ta rätt på deras nummer och ring dem, om ni skulle vilja ha dem i några av era församlingar för en mötesserie, eller om ni känner någon, som skulle vilja ha dem, för de kryssar bara över Amerika.

13 Är inte det där någonting? Afrika måste sända missionärer över hit till Amerika! Det här är platsen, där de behövs, just här, mer än det är där borta.

14 Så hur många är glada och lyckliga, för att Herren bevarade er genom ett år till? Och här är vi, kommer fram till vägens slut. Och ber, att Gud ska förlåta oss alla våra synder och våra tillkortakommanden.

15 Nu vill jag säga detta, innan jag börjar. Jag önskar var och en av er det framgångsrikaste och mest välsignade och hälsosamma nya år, som jag kan önska er. Gud vare med er! Må ni växa, både fysiskt och andligt och finansiellt och materiellt! Allting, som Gud kan ge er, ber jag, att Han ska göra det.

16 Nu möter jag själv ett nytt år, bara Gud vet, vad som ligger i framtiden. Och våra beslut måste fattas genast. Vi har alla våra saker. Broder Jim däruppe har det i ordning nu för inbjudningarna osv. från internationellt håll, över hela världen, så vi kan se, vart Herren ska leda oss. Och jag ber er människor förvisso om era böner, att ni ber av hela ert hjärta, att Gud aldrig låter mig bli vilseledd. Jag — jag . . . Allt jag vill vara, är att vara ärlig och aldrig bli vilseledd. Och nu har jag haft ett bra år.

17 Många gånger missförstår folk. Och då de säger: "Broder Branham, du är — du är . . . Du far inte till de ställen, som du brukade, och som de andra predikanterna gör, och har alla . . ." Jag — jag har lärt mig en sak, fått lära mig en läxa ur Bibeln och från vår Herre, att Jesus inte var någon artist. Han — Han saknade det där, Han hade inte något artisteri. Ser ni, Han — Han var inte alls någon artist. Och jag tror inte, att Hans lärjungar är artister. De gjorde sig aldrig någonsin till artister.

18 Det är där, jag tror att vi ofta missar båten idag (Det kanske bara är min egen idé.), det där att vi måste göra ett stort nummer av allting, ni vet ju varför. Jag tycker, att det ser mera ut som en uppvisning, än det är helighet.

19 Då Herren kom, la ni märke till dem, som verkligen tog emot Honom? Det var Simeon, ingen hörde någonsin någonting om honom, men han väntade på Herren. Blinda Hanna i templet. Johannes Döparen, i öknen. Och de där . . .

20 Johannes gick ut i öknen vid nio års ålder, visade sig aldrig igen, förrän han var trettio, i öknen. Och sådana människor,

som trodde i hemlighet och höll sig ödmjuka, de väntade på Herrens tillkommelse. Och de blåste aldrig upp sina möten och var tvungna att sätta upp stora affischer ("Timmen! Tiden!") och – och tv-sändningar och allting. Det där är all right för dem, som vill göra det på det där viset, men för mig ser det inte Kristus-lik ut.

²¹ Jag vet, att Hans bröder en gång sa till honom, de sa: "Du gör dessa mirakel och saker, varför går du inte upp hit till – till Jerusalem? Och vi ska gå upp till Påskhögtiden, kalla på översteprästen Kajfas och alla de där, och låt dem veta det! Gör det inför dem så där, så att de kan se dina gärningar! Och titta nu, varför håller du på med en skara fiskare osv. nere vid floden och den där låga människoklassen? Vad . . . Varför går du inte upp hit och låter världen se det?" Förstår ni?

²² Jesus sa: "Er tid är alltid inne, min har inte kommit ännu." Mmm. Förstår ni?

²³ Johannes var en gång . . . Johannes Döparen, Skrifterna talade om, att han skulle komma. Och det står: "Då han kommer, så . . ." Å, Jesaja sa, omkring sjuhundratolv år innan han föddes: "Det skulle vara en röst av en, som ropade i öknen." Och det står: "Alla bergen hoppade som små lamm, alla löv klappade i händerna, de höga ställena sänktes, och de låga ställena höjdes."

²⁴ Sådana profetior som de där! Vad tror ni, att predikanterna på den tiden . . . Då de fick tag i Det Där, måste de ha sagt: "Oj! Då den där store profeten kommer, kommer alla att känna igen honom. Gud kommer bara att dra tillbaka himlens tak, Himmelens korridorer kommer att sänkas ner, en vagn av eld kommer att köra ner, en änglaskara kommer att eskortera honom till jorden."

²⁵ Då han kom, var han en gammal predikant, som var lurvig i ansiktet, med en bit fårskinn omkring sig, med ett läderstycke till bälte. Tog sig troligen aldrig ett bad, var tredje eller fjärde månad. Dit ut i öknen kom han, stod till knäna i gyttjan och predikade: "Omvänd er, för Himmelriket är nära!" Han gick aldrig till några städer. Om någon ville höra honom, kom de ut till Jordan för att få höra honom, de som ville. Vad gjorde han? Han skakade nationen, han skakade världen.

²⁶ Det pågår en skakning, som folk inte vet någonting om. Då Jesus kom, representerade Han aldrig Sig själv bland de stora höjdarna. Han kom till Sina egna, Han kom till dem, som väntade på Honom. Det var där, skakningen kom. Det är, vad Han gör i dag. Den Helige Ande kommer till dem, som Gud har kallat. Det är en stor omskakning bland de Utvalda. Stora, kraftiga ting pågår, men världen vet ingenting om det.

²⁷ De tror, att alla de här stora blomstrande sakerna och världsvida sändningarna och TV-programmen och byggnader för miljoner dollars och allting, att det där är de saker, som

lyckas bra. Det där är dumt i Guds ögon. Gud ser inte på stora ting. Det, som människor kallar ”dumt”, kallar Gud för ”Stort”, och det, som människor kallar för ”stort”, kallar Gud för ”dumt”. ”Det behagade Honom att genom förkunnelsens dårskap frälsa dem, som var förlorade.”

28 Johannes nu. Vad tror du att de säger? ”Det finns en gammal fanatiker där ute, en gammal man, som ser lurvig ut i ansiktet, som kom ut ur öknen med ett fårskinn lindat om sig. Och, å, han står barfota i gyttjan där ute vid sidan av Jordan och håller igång där ute. Vem har någonsin hört talas om någonting sådant?”

29 Då Jesus kom. ”En Messias, född där borta i ett stall, över en halmhög, och — och boskapen liggande runt omkring? Och — och man menar att modern . . . En oäkting, för hans far . . . Modern skulle bli mamma, innan de ens var gifta, å, Han föddes utom det heliga äktenskapet. Den där mannen?” Oj, oj! Förstår ni? Men Det var Stort, de förstod Det bara inte. Förstår ni? De förstod Det inte.

30 Och så är Evangeliet i dag ”Stort.” Och Evangeliet skakar om, som Det aldrig har skakat om förut, men Det skakar om i kvarlevan. Det är riktigt, för att göra dem redo.

31 ”Han kom till Sina egna, Hans egna tog inte emot Honom.” Han sa till Sina lärjungar: ”Gå inte iväg till hedningarna, utan gå hellre till Israels vilsna får! Och där ni går, tar den, som tar emot er, emot mig. Då ni går in i en stad, där de inte tar emot er, skaka dammet av era fötter och gå därifrån! Och sannerligen säger jag er, att det ska vara drägligare för Sodom och Gomorra på Domens dag, än det kommer att vara för den staden.” Och varenda en av de städer, som avvisade de männen, ligger i aska i dag. Varenda en, som tog emot dem, står fortfarande som en spira. Det där är riktigt, ser ni. Han tar lång tid på Sig för att svara, men Gud svarar, bekymra er inte! Jag ska inte börja med den där, då kommer jag aldrig in på Uppenbarelsboken. Å!

Å, jag vill träffa Honom, se på Hans ansikte,
För att där för evigt sjunga om Hans frälsande
nåd.

På Härlighetens gator låt mig höja min röst!
Då alla omsorger är över och jag äntligen är
hemma, för att alltid fröjdas.

32 Jag tycker om det där. Låt oss böja våra huvuden bara ett ögonblick! Skulle ni vilja stå upp, innan ni gör det? Jag — jag tror . . . Bibeln säger: ”När du står och ber, förlåt.” Hur många har ett böneämne, som ni bara vill ge tillkänna med en uppräckt hand? Kom ihåg, att Gud ser det, Han vet allting om det.

33 Vår himmelske Fader, vi närmar oss din gudomliga Helighet i Herrens Jesu Namn, det alltillräckliga Namn som gavs här bland människor, så att till och med familjerna i Himmelen och på jorden allesammans heter ”Jesus.”

34 Och vi ber, Herre, att du ska ta emot vår tacksägelse. Först, till att börja med, det här döende året. . . Då vi avslutar det ikväll i mötet, avslutar det och prisar dig, studerar ditt Ord och vet, vad SÅ SÄGER HERREN betyder. Hur många saker skulle vi inte kunna skriva ner på ett papper att vara tacksamma för! De små saker vi nått och jämt har undslupit i år, där Satan skulle ha kvävt vårt liv, men du är inte färdig med oss än. Så vi fortsätter fortfarande. Vi tror, Herre, att vi bara är födda och uppvuxna i denna värld för att hedra och förhårliga dig.

35 Och vi ber, Fader, att du ska förlåta oss för varenda överträdelse och vartenda misstag, som vi har gjort under resan. Låt oss glömma våra misstag i kväll, då vi bekänner dem och begraver dem i Glömskans Hav, i Herrens Jesu Namn, för att aldrig gräva upp dem igen, utan nu tränga oss fram mot det här målet, till den fullkomliga Människan, Kristus Jesus! Bevilja oss det ikväll, Fader!

36 Då dina tjänare talar, var och en av dem, må du smörja dem med Livets Ande, och må de predika som aldrig förr och föra in budskapen i församlingen i kväll!

37 Och vi har samlats här under detta lilla tak, så vi är tacksamma för det, Herre. Vi är tacksamma för att ha en varm eld att sitta vid, för ett tak över vårt huvud, det är allt som behövs.

38 För våra skatter är inte i den här världen, de är i den tillkommande världen. Gud, vi sparar där uppe, där vi tror, att tjuvarna inte kan bryta sig in och röva, och malen inte fördärvar det, för våra skatter är Evigt Liv. Och vi ber, Fader, att du ska låta oss värna om det alla vårt livs dagar.

39 Gör oss till dugliga tjänare! Ta ut allt ont ur oss, Herre, allt det förflutna! Lagg det. . . Må alla ondskans rötter och all bitterhet tas bort ur våra liv, så att vi kan vara ödmjuka och ljuva inför dig. Bevilja oss det, Herre! Låt oss få det bästa år, som vi någonsin har haft hittills, det här kommande året! Bevilja oss det! Ge oss nu ikväll av ditt Ord, medan vi väntar vidare på dina budskap. I Jesu Namn ber vi. Amen. Var så goda och sitt!

40 Nu är det liksom svårt för mig att se den där klockan där borta, och jag vill inte låta mina bröder vänta, så jag ska försöka skynda mig så fort som möjligt och få ut den här delen. Och kanske, om vi inte blir färdiga, så ska vi i morgon bitti kanske försöka fortsätta, om Herren vill. Och sedan, om broder Neville inte kan komma ner, eller vad som helst, ja, då ska jag försöka, om Herren vill, att vara här och leda söndagsskolemötet.

41 Glöm nu inte bort, nu:

Be, be, det enda sättet
. . . komma till högre platser.
Be, be trons bön
Det kommer att dra ner Guds välsignelser.

42 Det är det enda sättet, man någonsin kommer att göra det på. Låt oss sjunga den tillsammans! Det här är Nyår nu. Vi har gott om tid.

Låt oss be, be, det enda sättet
Att komma till högre platser.
Be, be trons bön
Det kommer att dra ner Guds välsignelser.

43 Så om trons bön drar ner Guds välsignelser, så låt oss fortsätta att be! Jag är så glad, för att vi ikväll har nya ansikten i Guds Rike, som inte var där inne i fjol. Och jag fortsätter bara att be, att fler och fler kommer att läggas till hela tiden. Och inte ens hälften har ännu sagts, om vad det kommer att vara på andra sidan.

44 Nu ska vi slå upp det 4:e kapitlet i Uppenbarelsboken. Behöver någon en Bibel? Vi har några Biblar här uppe, om ni skulle vilja följa med oss. All right, en av vaktmästarna kan komma fram nu, vi har ju en hel rad med Biblar här. En av förtroendemännen, vaktmästarna eller någon kan komma upp hit genast! Broder Zabel, låt en till komma också! Om ni bara vill ta båda sidorna, så går vi rätt ner i gången. Och vem som helst, som vill ha en Bibel för att följa med oss, å, ta ner dem bara och ge dem till vem som helst, som vill ha dem!

Och nu vill vi, att ni slår upp Uppenbarelsboken, det 4:e kapitlet.

45 Och om ni nu sitter långt bak och vill flytta fram hit, så har vi ju god plats ikväll, så ni kan flytta fram. Och göra det bekvämt för er och bara komma rätt in i lektionen, och hjälpa mig att läsa det och studera det, då vi kommer tillsammans. Det finns sittplatser här framme. Jag ser ett par som kommer. Och här finns två platser just här. Här är det en för den där ensamme just här inne. Och bakom här inne finns det ju platser här framme. Jag antar, att fläktarna är ungefär lika bra.

46 Och hur många tyckte nu om vår lektion, som vi just hade, den åtta dar långa lektionen om de *Sju Församlingstidsåldrarna*? Tack! Det får mig att må gott, för jag fick verkligen ut en stor välsignelse av dem själv.

47 Ikväll nu, med det 4:e kapitlet, lämnar vi dem, Johannes hade talat till Laodiceas Församlingstidsålder. Och i denna Laodiceas Församlingstidsålder, det var den mest tilltrasslade församlingstidsåldern av hela resten av dem.

48 Och vi fann det allra ynkeligaste i den sista delen av Laodiceas Församlingstidsålder, hur Jesus stod utanför Sin egen församling, där Han hade blivit utesluten, och knackade på dörren och försökte komma tillbaka in. Är det inte synd? Jag tycker, att det där är ett av de ynkeligaste Skriftställen, som jag någonsin har läst. Jesus utanför Sin egen dörr, och Hans församling hade uteslutit Honom, och Han försökte komma

tillbaka in, bara för att frälsa dem. ”Vem som helst, som vill öppna, släppa in mig tillbaka i mitt eget hus, med honom ska jag äta supé och han med mig.” Är inte det där... Är inte det där ynkligt? Himmelens Gud, utesluten ur Sin egen församling genom deras trosbekännelser och samfund och sättet de gjorde det på. Uteslöt dem... Uteslöt Honom ur församlingen, accepterade sin trosbekännelse.

⁴⁹ Det är precis samma sak, som det var den dagen, då Jesus korsfästes. Och det var, att då valde de Barabbas, en mördare, och korsfäste Jesus. Frigav en mördare ibland sig, som hade bevisats vara ”en mördare”, och valde . . . Och avvisade Jesus Kristus, den Ende som kunde ge dem Liv.

⁵⁰ Och det där är samma sak, som vartenda samfund, även pingstsamfundet, har gjort idag. De ser att de där samfunden dör precis så snart de skapas. Det har aldrig funnits ett (på — på historiens sidor), som någonsin har skapat samfund, och som någonsin har gjort någonting annat än att dö omedelbart. Alla tecken, under och gåvor lämnade dem, och allting annat, så snart som de skapade samfundet. Och istället för att ta emot Herren Jesus för att ge dem Liv, gick de raka vägen tillbaka och frigav Barabbas ibland sig igen. Är inte det där någonting hemskt? Inte underligt, att Gud blev utesluten ur Sin församling och står ock knacker i den sista församlingstidsåldern och försöker komma tillbaka in!

⁵¹ Nu finner vi, att Uppenbarelseboken är uppdelad i tre delar. Den första är de tre första kapitlen, som gäller Församlingen, Budskapet, ängeln . . . Till Församlingens änglar. Och från . . . Och sedan försvinner Hon just där i det 3:e kapitlet, dyker inte upp igen förrän i det 19:e kapitlet, i det 19:e kapitlet återvändande Hon. Under denna tid arbetar Gud med judarna. Sedan, från och med då, är det mellan den stora staden Jerusalems ankomst och Israels folks besegling osv. vid ändens tid.

⁵² Så nu ikväll lämnar vi . . . Omedelbart därefter hade Johannes sett . . . På ön Patmos . . . Hur många minns, hur långt Patmos låg utanför . . . utanför kusten? Hur långt ut var det? Ungefär 30 engelska mil, det är riktigt, ut från kusten. Och hur långt var det runt Patmos? Minns ni något av geografien? Omkring femton engelska mil runt den. Och den användes som förvisningsort för romarna, de sände sina fångar dit ut. Och varför var Johannes där? Vad hade han gjort? Stal — stal han någonting? Nej. Var han . . . De satte honom där ute för att han störde folket och . . . Eller gjorde han något ont? Nej. Vad var han där ute för? För Guds Ords och sitt vittnesbörds skull, för att han predikade Evangeliet.

⁵³ Och kan någonting hända en kristen, som inte är till det bästa? Nej, nej, nej. Så varför lät Gud honom vara ensam där ute på ön? För att ge oss den här Uppenbarelseboken. Ser ni, Gud kan

slå blå dunster i djävulens ögon, när Han vill. Eller hur? Han bara helt enkelt kan det. Jag älskar Honom bara. För jag behöver inte vara smart, ser ni. Om jag nu vore smart, skulle jag försöka att glömma allting om det, för jag vet, att ingen skulle kunna vara så smart som Han. Och så jag – jag bara . . . Allt det som jag har, jag överlämnar mig åt Honom och gör bara det, som Han säger, att jag ska göra. Det är alltsammans. Ibland är det helt tvärt emot det, som jag tror, att det är. Men jag vet, att om Han leder det, så är Han smart. Han vet vad Han gör, det gör inte jag. Så jag låter Honom bara göra det, ser ni, då är det bara . . . Det är all right. Förstår ni? Så jag låter Honom bara göra det. Så är det, broder Neville. Jajamensan, låt Honom bara göra det! Förstår ni? Han är Den, som vet vad Han gör, det gör inte jag. Förstår ni? Så jag försöker bara inte att ha några stora, stora blommor osv. Och bara ödmjukar mig och säger: ”Här är jag, Fader, när du än vill ha mig.” Så fortsätt bara så, så blir det alltid rätt.

54 Så, Johannes, vi skulle inte ha haft en – en Uppenbarelsbok, om det inte hade varit för Johannes, och om Johannes inte hade farit ut på ön. Det där var Guds sätt att ge oss Uppenbarelsboken. Han var där ute, tror jag, ungefär tre år, och i boken. . . Han skrev Uppenbarelsboken.

55 Då vi nu lämnar honom vid inbjudningens slut, i det 3:e kapitlets 22:a vers: ”Den som har ett öra, låt honom höra, vad Anden säger till församlingarna!”

56 Börjar nu det fjärde kapitlet:

Därefter såg jag, och se, en dörr öppnades i himmelen, och den första rösten, som jag hörde, var som om det vore . . . en basun, som talade med mig, och som sa: ”Kom upp hit, så skall jag visa dig de ting, som måste ske hädanefter.”

57 Vi ska ta det vers för vers. Och jag har en hel del Skriftställen nedskrivna här, en bok av dem, och jag vet inte, hur långt in i Det vi kommer. Må Herren leda oss! Titta nu, Ordet är:

Efter dessa ting (efter församlingstidsåldern) . . .

58 Och allt det här, från hädanefter nu, kommer att gälla det, som kommer att ske på jorden efter Församlingens Bortryckelse. Efter Bortryckelsen, ser ni. Det här går nu tillbaka för att ta upp Israel. Efter Församlingstidsåldern, efter Församlingens tidsåldrar, och de . . . Församlingen kommer aldrig att visa sig igen förrän i Uppenbarelsbokens 19:e kapitel, då Hon kommer tillbaka tillsammans med Sin Brudgum. Pris ske Gud för Bröllopet!

59 Låt oss bara läsa det! Skulle ni vilja läsa de här Skriftställena, då vi går igenom det? All right. Låt oss slå upp Uppenbarelsboken 19. All right, sir. Uppenbarelsboken 19. Låt oss börja med 7:e versen i Uppenbarelsboken 19! Det här är

då Församlingen visar sig igen, den visar sig aldrig igen, förrän i det 19:e kapitlet.

Låt oss vara glada och fröjda oss och ge honom ära, för Lammets bröllop har kommit och hans hustru har gjort sig redo.

⁶⁰ Å, jag — jag skulle kunna predika om det där till midnatt och inte ha talat om hälften. Titta: ”Hans hustru har gjort sig redo.”

⁶¹ Charlie, Nellie och ni alla, precis vad vi pratade om där nere, och Rodney, här om dagen. Förstår ni? Då Elisa kastade den där klädnaden på Elia. . . Rättare sagt, Elia satte den på Elisa, sträckte han sig tillbaka och tog av den igen, satte den på sig själv och gick med den på sig tills han gick över Jordan, och gick upp på berget, och kom upp i vagnen och släppte tillbaka den.

⁶² Då en kristen först blir frälst, hans ansikte är vänt mot Kristus, då har han något att göra själv. Han måste därefter helga sig från alla orena vanor, ”lägga bort allt, som tynger, göra sig redo. Bruden har gjort sig redo!”

⁶³ Det påminner mig om en liten berättelse, jag måste bara säga det, innan vi fortsätter. Ute i Västern här för någon tid sedan, många år, fanns det här Armour and Swift Packing Company. Det de gör, de kommer dit ut och köper boskap och köper rancher. Och de är goda för mycket pengar och köper upp alla de små rancherna, och har miljontals tunnland sådana rancher, driver den här stora, fina Hereford-boskapen i sektioner. Deras egna. . . Åger sina egna järnvägar osv., som för den där boskapen från den ena betesmarken till en annan.

⁶⁴ Armour och Swift hade en stor ranch, och en dag hade de en förman där, det var chefen för ranchen, han hade ungefär fyra eller fem döttrar. Och de fann, att en av de stora bröderna Armour skulle. . . Eller inte bröderna, utan sönerna, skulle besöka ranchen. Och han var en — en ung, ogift man. Och alla de här flickorna var säkra på, att de skulle förföra den här pojken, så fort som han — han kom. Och så gjorde de sig i ordning allesammans och ställde allting i ordning för hans ankomst.

⁶⁵ Då han kom dit, skulle de möta honom och sätta igång en gammaldags gränsdag med sina små kostymer på sig, med fransar på, och .44:or på varje höft, och de där hattarna bak på sina huvuden, ni vet. Och de skulle vara riktiga västernbor, och var och en av flickorna skulle få. . . En av dem skulle få den här pojken.

⁶⁶ Och de hade en — en liten kusin där, hennes mor var död, och hennes far var död. Hon var kusin, och hon var nästan slav åt alla, som var där. Och allt det smutsiga arbetet, det var hon tvungen att göra, diska och allting. Och hon hade inga kläder, hon måste ta de andras urväxta, och. . .

67 Så då det blev dags, att pojken skulle komma, kom de alla i sina vagnar och iväg ner till stationen för de för att ta emot honom. Och de sköt med vapnen, och hästarna gnäggade och allting. Och de förde ut honom till ranchen. Och den där kvällen hade de en stor fest. Och de kom dit ut på höstackarna och inhägnadens staket, och de — de sjöng, och de dansade hela natten igenom. Han var där i två eller tre dagar.

68 Den här lilla kusinen. . . Nu ska jag likna det här vid någonting, nu. Våra kusiner, som är alldeles uppklädda, med stora spiror och fina kyrkor, och ser ut som om det finns något smutsigt namn, som måste ges åt pingstvännerna, någonting som är fel. De gör också det felaktiga, men det hör man ingenting om, ser ni. De är liksom klassiska, så de. . . Man hör ingenting om det. Men låt någon pingstpredikant göra ett misstag en enda gång, och, broder, jag ska säga dig, att de kommer att dra henne tvärs över landet i varenda tidning. Jajamensan. Låt någon pingstbroder be för ett barn, och det dör, så kommer varenda tidning i landet att slå upp det: "Gudomlig helbrägdagörelse är fanatism."

69 Tja, varför då inte sätta vartenda fall, som doktorn förlorar, i tidningen? "Lika för lika!" Förstår ni? Så om de skulle göra det, skulle de inte ha tillräcklig plats i spalterna i tidningarna till att skriva om alla de döda. Om jag skulle gå hit ut på kyrkogården och säga: "Alla, som någonsin dog under gudomlig helbrägdagörelse, stå upp!" och sedan säga: "Alla, som någonsin dog under medicinsk behandling, stå upp!", skulle det vara flera, en miljon till en. Och det där är exakt riktigt. Så om de ska kritisera den ene, så kritisera den andre! Så det där är riktigt. Men de dödar miljoner om året med mediciner och operationer, och det hör man aldrig ett ord om. Förstår ni?

70 Så den här lilla flickan, hon hade allt det grova arbetet att göra. Så på en gång, då pojken. . . En kväll, då supén var över, och de hade haft danser, och var och en av de här flickorna hade snyggat upp sig, ni vet. Och den här stackars lilla flickan måste ha en liten trasig klänning på sig. Och en kväll satt hon i matsalen, då supén var över, och hon hade diskat, och hon sprang ut genom bakgården för att kasta ut diskvattnet. Hon. . . Då hon vände runt inhägnadens staket, stod han där och lutade sig mot inhägnadens staket. Han sa: "Hej!"

71 Hon skämdes så, för det där var ju chefens pojke, sonen till ranchens ägare. Hon höll ner diskhon, så han inte skulle märka, att hon var så trasig, började backa undan med sina bara fötter och tittade bakåt, *så här*.

72 Och han gick fram till henne, sa: "Var inte rädd för mig!" Han sa: "Jag vill säga dig en sak." Han sa: "Jag kom hit ut i ett enda syfte, jag kom ut för att finna en hustru." Och han sa: "Jag har tittat överallt." Han sa: "Jag ville inte gifta mig med någon

av flickorna där borta i staden, jag vill ha en som jag trodde var en rejäl hustru.” Och han sa: ”Av alla jag har sett, har jag lagt märke till dig häromkring. Och jag har fått veta genom några av arbetarna, att du är en kusin.”

Hon sa: ”Det är riktigt, sir.”

⁷³ Han sa: ”Jag vill fråga dig en sak. Vill du gifta dig med mig?” Å, hon visste inte, vad hon skulle göra. Hon var så överraskad, att hon inte — inte visste, hur hon skulle svara mannen.

⁷⁴ Å, jag kan ungefär föreställa mig, hur hon kände sig. Kan inte ni det? Då till mig, en gång en syndare, inte duglig till någonting, en drinkares barn, Jesus Kristus sa: ”Jag vill ha dig som min.” Hur kunde Han någonsin komma till någon som mig? Hur kunde Han någonsin säga: ”Jag ska ge dig ett hem i Himmelen.”? Hur kunde Han någonsin säga: ”Jag ska frälsa dig.”? Ett sådant vrak som mig, hur kunde det någonsin komma sig? Men Han gjorde det!

⁷⁵ Hon sa: ”Sir, jag — jag är inte — jag — jag är inte värdig. Jag skulle inte kunna vara hustru till en sådan man, som ni.”, sa hon, ”för ni är van vid väldiga saker. Och jag vet ingenting om dem, jag är fattig.”

Han sa: ”Men du är mitt val.”

⁷⁶ Och var det inte härligt, då Jesus sa till dig, att . . .? Du visste, att du inte var värdig att vara en kristen. Du, det fanns ingenting, som du någonsin kunde göra, men Han . . . Det är ingenting . . . Han — Han bara valde dig. Förstår du? Han . . . Det är Hans godhet, Hans barmhärtighet, att Han valde dig. Du valde inte Honom, som du vet, Han valde dig. Det är riktigt.

Hon sa: ”Jag — jag . . .” Hon sa . . .

⁷⁷ ”Titta inte på dina kläder! Jag tittar inte på dina kläder, jag tittar på, vad du är.” Han sa: ”Vill du gifta dig med mig?” Och till slut kom de överens. Och han sa: ”Om ett år från idag kommer jag tillbaka. Var redo! Ha bröllopskläderna på dig, för jag kommer att komma tillbaka och gifta mig med dig just här på den här platsen. Och jag ska ta dig till Chicago, till Outer Drive, där du ska få ett slott att bo i. Och allt det här diskandet osv. kommer att vara över då.

⁷⁸ Då systrarna, rättare sagt kusinerna, hörde om det där, sa de: ”Din stackars lilla okunniga dåre! Å, du vet ju, att den där mannen inte menade det där!”

⁷⁹ Och är det inte precis exakt, vad de säger i dag? ”Hur skulle en skara frimicklar kunna, en skara människor, som knappast kan skriva sitt eget namn, hur skulle de någonsin kunna vara Församlingen? Hur skulle en sådan där grupp någonsin kunna vara det?” Men det där är ju all right. Då vi blev trolovade och kände den där trolovningskyssen av Jesus Kristus på vårt hjärta, som tog bort all vår synd, är det Någonting, som säger oss, att

Han kommer tillbaka igen, precis lika säkert som aldrig det. En dag kommer Han att komma tillbaka.

⁸⁰ Hela året arbetade hon, trälade, sparade sina små sjuttiofem cents, vad — vad de nu gav henne som dagslön. Och hon sparade sina pengar för att köpa sin bröllopsklänning, för att göra allting klart. Å, det där var allt, som hon tänkte på, att göra sig redo. (Och Han har . . . ”Hon har gjort sig redo.”) Hon fick tag i sina kläder, sina bröllopskläder, medan hennes kusiner skrattade åt henne och hade roligt åt henne.

⁸¹ Äntligen kom det till . . . Äntligen den dagen. Hon klädde sig i sin bröllopsklädsel (Å!), blev alldeles redo och uppsnyggad. Och hennes små kusiner kom runt och böjde sig för henne och sa: ”Jaha, din lilla dumbom! Å, du vet ju, att han inte menade det där. Han skulle inte tala med . . . , gifta sig med en sådan flicka som du.” Men hon gjorde sig i ordning ändå.

⁸² Så det blev sent på kvällen, och de började håna och ha roligt åt henne. Hon stod precis vid dörren och väntade i alla fall. Och så . . . Man sa: ”Vilken tid sa han, att han skulle vara här?”

⁸³ Hon sa, ”Det sa han inte.” Men hon sa: ”Hon sa . . . Han sa mig den kvällen, att han skulle gifta sig . . . Rättare sagt, då han gav mig trolovningsringen. Han sa, han sa till mig: ’Det ska bli omkring ett år från nu.’ Därför har jag en timme kvar.” Amen, hon bara fortsatte att vänta. ”Jag har en timme kvar, trettio minuter kvar, tio minuter kvar.” Och de skrattade och hade roligt åt henne och kallade henne allt möjligt.

⁸⁴ Men till slut, precis i den kritiska stunden, hörde de sanden knarra under hjulen, hästarna kom. Vilken upplevelse det var att få se den lilla bruden, som gjort sig i ordning, hoppa ut genom dörren och runt genom den ros-klädda spaljén där ute, flyga i armarna på mannen, som hon älskade och skulle bli hennes man, som plockade upp henne på det sättet, och bli gift och åka iväg.

⁸⁵ En vacker dag, broder, ska de där som har roligt och säger ”frimickel” och — och ”pingstvännen” och sådana saker . . . Vi väntar, vi har fortfarande lite tid på oss. De säger: ”Å, det är ingen skillnad, mot vad det alltid har varit.” Oroa er inte, vi har en liten tid kvar. Och i det ögonblicket Han lovade, kommer Han att vara här. Och en vacker dag ska vi ta en flygtur och fara bort. Var bara redo! Behåll Bröllopskläderna på! Håll allt elakt utanför ditt hjärta! Allting som . . .

⁸⁶ Lyssna, hur det här Skriftstället står här!

Låt oss vara glada och fröjda oss och ge honom ära, ty Lammets bröllop har kommit, och hans hustru har gjort sig redo. (Får ni tag i det?)

Och det beviljades henne, att hon skulle vara klädd i fint linne, rent och vitt, för det fina linnet är de heligas rättfärdighet. (Pris ske Gud!)

Och han sa till mig: "Skriv: 'Saliga är de, som är kallade till Lammets bröllopsmåltid.'" Och han sa till mig: "Det här är Guds sanna utsagor."

⁸⁷ Så det kommer att bli ett möte i luften en vacker dag i den där ljuva, ljuva framtiden. Mmm. Håll dig bara redo! Håll dig redo! Rena ditt hjärta från alla onda tankar! Ha tro på Gud, oavsett hur mörkt det ser ut och hur många som skrattar och gör sig lustiga och säger: "Du har gjort ett misstag." Fortsätt att leva heligt och leva för Gud! Fortsätt bara att gå vidare, stunden kommer att komma!

⁸⁸ Så, ser ni, Hon visar sig igen nu i Uppenbarelseboken 19.

Efter de här sakerna... (Efter att han hade sett församlingstidsåldern.)

Efter de här sakerna tittade jag, och se, en dörr...

⁸⁹ Kom nu ihåg, att Johannes fortfarande är på Patmos. Och efter att han hade sett alla församlingstidsåldrarna passera:

... Jag tittade, och se, en dörr öppnades i himmelen,...

⁹⁰ "En dörr." Vad är Dörren? Uppenbarelseboken 3:8. I Uppenbarelseboken, det 3:e kapitlet och den 8:e versen: "Jag känner dina gärningar. Se, jag har satt framför dig en öppen dörr, som ingen människa kan stänga, kan stänga och ingen människa kan öppna." Han är Dörren! Dörren! Kristus är Dörren. Han sa i Johannes 10: "Jag är Dörren till fårållan."

⁹¹ Och i det gamla landet ser man, att en herde stänger in sina får. Då han har räknat dem och sett, att de alla är inne, så lägger han sig i dörren. Vargen kan inte komma in utan att väcka upp honom, och fåren kan inte gå ut utan att komma över honom. Åh, så säkra fåren känner sig, eftersom herden har lagt sig ner i dörren.

⁹² Noa i Gamla Testamentet stod i dörren till arken. Å, lyssna! Jag ska säga någonting! Han stod i dörren och predikade omvändelse och rättfärdighet för de människor, som skrattade åt honom. Och i samma dörr, som han stod i, ingen människa kunde komma in i arken annat än genom den där enda dörren. Det fanns inte mer än en enda dörr på arken.

⁹³ Och det finns bara en enda Väg! All right, broder...?... Det finns bara en enda Väg, som går in i Kristi Kropp. Det finns bara en enda Dörr till den levande Gudens Församling, och Jesus är den Dörren! "Jag är dörren! Jag är Vägen, vägen som leder till Dörren. Jag är Dörren till fårållan."

⁹⁴ Han sa till den här församlingstidsåldern: "Jag har satt framför dig en öppen Dörr." Han sa det till den metodistiska församlingstidsåldern, de vände sig bort ifrån Den och gick in i organisation. "Men jag har ställt framför dig en öppen Dörr." Sedan de nu hade fått helgelsen, sa Han: "Jag ska

sätta den öppna Dörren.”, vilken är Den Helige Ande. ”Genom en enda Ande är vi alla” (hur?) ”döpta in i en enda Kropp, som är Kristus.” Han satte det budskapet framför metodistförsamlingen, och de vände sig bort ifrån Det. De kom fram till helgelsen och avvisade Den Helige Ande. Kommer ni ihåg det där? Den där ”öppna Dörren”.

⁹⁵ Hur kommer man in i Kristus? Genom en enda Ande, Den Helige Ande, som är Kristi Ande. Vi har kommit in, inte genom handskakning, inte genom bestänkelse, utan genom ett enda dop i Den Helige Ande är vi alla indöpta i en enda Kropp och har gjorts till delar av den Kroppen. Ett enda dop i Den Helige Ande in i den där Dörren.

⁹⁶ Den här Dörren, som sitter i Himmelen, den där Dörren, då han tittade upp, såg han Herren Jesus. Titta bara på den följande delen av det! Den där Dörren, Herren Jesus.

... Jag tittade, och se, en dörr öppnades i himmelen, och den första röst ... jag hörde var ... en röst av en basun...

⁹⁷ Nu förändras scenen. Johannes har gett akt på Patmos, och nu tittar han upp. Varför? Han ser, att någonting pågick här på jorden (de här församlingstidsåldrarna), fram genom alla de Sju Församlingstidsåldrarna, och sedan, efter att han var färdig med att se församlingstidsåldrarna, därefter, sedan församlingstidsåldrarna har slutat, hörde han en Röst. Och han såg upp mot Himmelen, och han såg en öppen Dörr, och den första Rösten lät som en basun. All right, scenen förändrades från Patmos till Himmelen.

⁹⁸ Rösten var samma Röst, som vandrade ibland de sju gyllene ljusstakarna, samma Röst, Rösten förändrades inte. Men Rösten, var fanns Den, då han hörde Den för första gången? Hur många minns det, i den första församlingstidsåldern? Bakom honom. ”Jag var i Anden på Herrens dag,” Uppenbarelsboken 1 – 1:10. Så han... ”I Anden.” Om ni vill skriva ner det där i Uppenbarelsboken 1:10 och 13, ”Jag var i Anden på Herrens dag, och jag hörde bakom mig liksom en Röst av en basun, och som lät som många vatten. Och då jag vände mig om för att titta, såg jag En, som stod mitt ibland de sju gyllene ljusstakarna.”

⁹⁹ Efter att Han nu hade visat honom hela den där hemligheten med de sju gyllene ljusstakarna (medan Han höll de sju stjärnorna i handen, och med en vit peruk på Sig osv., och fötter som mässing och ögon som eld, symbolerna), så hörde han samma Röst (Ge akt på det!), som talade från Himmelen. Och han såg upp, och han såg en öppen Dörr. Å, en öppen Dörr in i Himmelen! Hur kommer man in? Genom Kristus Jesus, den där enda Dörren, den enda Vägen, inte på något annat sätt.

¹⁰⁰ ”Vilken människa som helst, som klättrar upp på något annat sätt, är en tjuv och en rövare.” Och i liknelsen om den,

som klättrade upp och var vid Bröllops-supén utan klädnad på sig, befanns han skyldig och bands och kastades ut i det yttre mörkret. Det finns bara ett enda Sätt att komma till Bröllops-supén. Jag tror, att jag predikade om det här för inte så länge sedan. När brudgummen än . . . Då en man har . . . Gifter sig i det gamla landet, måste han själv sköta om inbjudningarna, han måste själv tillhandahålla mantlarna. Så då han mötte den här mannen där, och han satt vid supé-bordet . . . Hur många kommer ihåg liknelsen? Visst, ni som läser Bibeln. Och han fann en man vid supé-bordet utan bröllopsklädnad på sig.

¹⁰¹ Vad är det? Brudgummen står vid dörren och alla kommer fram med en inbjudan. "Ingen kan komma till Fadern utom genom mig. Alla, som Fadern har gett mig, eller bjudit in, kommer att komma till mig." Här kommer de, ger brudgummen sin inbjudan, så att alla ska se lika ut. Det är en sak med den goda, gammaldags Den Helige Andes religion, den får dem alla att se lika ut. Antingen de är rika eller fattiga, trälar eller fria, svarta eller vita, män eller kvinnor, så är de alla ett i Kristus Jesus. Och brudgummen stod vid dörren och tog emot inbjudningen, satte manteln runt den här mannen, så att de rika och fattiga alla såg lika ut. Det är så, det är i Guds Rike, där finns inga stora män och små män, de är alla en man, alla är ett i Kristus.

¹⁰² Vad tycker ni nu, då brudgummen kom tillbaka och fann en man, som satt där utan Bröllopsklädnad på sig? Han sa: "Min vän, hur kom du in hit?" Och han stod mållös, det visade, att han hade kommit på något annat sätt än genom Dörren. Han kom in genom ett fönster, han kom in genom en bakdörr. Och han kallade honom för vän, vilket visade, att han var församlingsmedlem, "Min vän, hur kom du in hit utan klädnad på dig?" Nu sa Jesus det här själv. Och Han kallade på portvakten, Han sa: "Bind honom, till fötter och händer!" Och han kastades ut i det yttre mörkret, där det kommer att vara gråt, jämmer och tandagnisslan. Det där är Kristi egna Ord, (Riktigt.) "Han kastades ut." För det bevisades, att utan Bröllopsklädnad kom han på något annat sätt än genom Dörren. Om han hade kommit genom Dörren, skulle han ha fått en Bröllopsklädnad.

¹⁰³ Å, lyssna på det här! Så om Bröllopsklädnaden är Den Helige Andes dop, hur ska vi kunna representeras på något annat sätt? Om den första församlingstidsåldern måste komma genom Dörren, Kristus Jesus, döpas in i Jesu Kristi Namn, få Den Helige Andes dop, för att få på sig Bröllopsklädnaden, hur ska vi kunna komma på något annat sätt? Om man kommer genom metodisterna, genom baptisterna eller genom pingstvännerna eller något annat samfund, kommer man att bli bunden och utkastad i det yttre mörkret. Man måste komma genom Kristus Jesus, Vägen, Dörren, Sanningen, Livet. Amen!

¹⁰⁴ All right, samma Röst, Uppenbarelsesboken 21, rättare sagt Uppenbarelsesboken 1:10 och 13. Och jag vill, att ni ska lägga märke till, att Rösten som han hörde tala till sig hade en basuns klarhet. Ni vet hur en basun låter, den ger ett genomträngande ljud. Vad betyder en basun i Bibeln? Krig. När man än ser en basun blåsas i ett krig. . . På Bibelns tid betydde dess ljud ett krig, antingen en uppenbarelse eller någonting, som skulle äga rum.

¹⁰⁵ Han. . . Sedan församlingstidsåldrarna var över, och allting hade ställts i ordning, uppställningen av det 4:e kapitlet här hade ställts i ordning, var församlingstidsåldrarna över. Han hade redan lämnat jorden, ser ni. Kom ihåg, att Rösten som talade till honom, bakom honom, ibland de sju gyllene ljusstakarna, det arbetet var avslutat. Och nu talade samma Röst uppe i Himmelen. Vad var det? Han hade redan återlöst de Sina. Hans jordiska arbete var avslutat, och Han var i Härligheten och ropade till Johannes: "Kom upp hit!" Mmm. Amen! Det där får mig att känna för att ropa på nyårsaftonen. Oj, oj! Var så goda! Klart, ser ni: "Kom upp hit!"

¹⁰⁶ Krig! Det här är uppställningen till det stora fältslaget, människorna som avvisade Guds Budskap, avvisade Den Helige Ande, Budbäraren till de sju församlingarna. Den, som hade förkastat detta Budskap om Hans nåd, hade ingenting kvar, men domen var redo, allt medan Han gjorde Sig redo att hålla ut plågorna över jorden nu. "Kom upp hit, så ska jag visa dig, vad som snart ska ske. De som avvisar Kristus, de gudlösa syndarna, jag kommer att hålla ut min vrede över dem."

¹⁰⁷ Ge akt på uppställningen! Å, då vi går fram genom kvällarna, kommer ni att få mer av det och mer av det hela tiden. Vi kan inte få med allting här, vi måste fortsätta att hänvisa från ställe till ställe. Å, det kommer att bli någonting fruktansvärt för de där, då den sista basunen ljuder, och då den sista striden utkämpas, då den sista predikan predikas, då den sista sången sjungs, och vi står vid Kristi Domstol. Man kommer att få frågan: "Varför tog du inte emot Det? Vad gjorde du med Livet, som jag ger dig?" Man kommer att bli ombedd att ange en orsak. Hur blir det då?

¹⁰⁸ Ni har hört mig sjunga den där sången, rättare sagt försöka det:

Hur blir det då? Hur blir det då?
 När den stora Boken öppnas, hur blir det då?
 När de, som förkastar Budskapet
 Kommer att uppmanas att ange en orsak, hur
 blir det då?

¹⁰⁹ De kommer att stå där, lika säkert som den här Boken är skriven. Man kommer att. . . Man kommer att stå där och uppmanas att ange en orsak. Å, det lönar sig för oss, min broder, syster, det höves oss, som Guds söner och döttrar, att granska oss

själva varenda timme på dagen. Paulus sa: "Jag dör dagligen. Dock lever jag, inte jag, utan Kristus lever i mig." Förstår ni? Granska dig, för du vet inte vilken stund du kommer att bli kallad att stå till svars i Höjden!

¹¹⁰ "Hörde basunens Röst", nu. All right. Lägg märke till det, lägg märke till, vad Johannes sa, det han sa här i den sista delen av det här 1:a kapitlet!

... första rösten ... var ... som en basun som talade med mig och sa: "Kom hit upp, ..."

Kom hit upp! Jag visade dig församlingstidsåldrarna på jorden, kom nu upp *hit*, jag tänker visa dig någonting, som äger rum här uppe.

¹¹¹ Ser ni, Kristus hade lämnat jorden då, Han hade farit upp in i Härligheten, Församlingstidsåldern var över, det visade, att Hans Ande var färdig här. Och han hade farit upp in i Härligheten och ropade på Johannes att komma upp, och Han visade honom, vad mer som skulle äga rum. "Kom upp hit!"

¹¹² Nu lägger vi märke till Johannes, det 2:a kapitlet. . . Den 2:a versen. Lägg märke till det kvickt, Johannes tillade det här:

Och omedelbart . . . (Amen!)

¹¹³ Å, om jag uppför mig knepig, så känner jag mig bara bra. Johannes tillade:

... omedelbart var jag i anden . . .

¹¹⁴ Då man hör Guds Röst tala till en, händer det någonting. Amen! Å, hände det dig så där? Det gjorde det med mig för trettioett år sedan, och jag har aldrig varit densamme sedan dess. Å, då Han sa: "Kom upp till mig, alla ni som arbetar och är tungt belastade, så ska jag ge er vila." Det förändrade mig.

¹¹⁵ Johannes sa:

... Jag var omedelbart i anden . . . (Vilken ande? Den Helige Ande. Å!) . . . Jag var i anden, och se, en tron ställdes upp i himmelen, och en satt på den där tronen.

¹¹⁶ Ser ni, Johannes hade lämnat jorden nu. Kristus hade lämnat jorden (i form av Den Helige Ande) och hade återvänt tillbaka till Kroppen igen. Idag sitter Kroppen där som ett minnesmärke, som ett offer. Vi kommer till det där längre fram i kapitlet här. Men Kristi Ande har kommit tillbaka för att leva i Församlingen, för att leva i oss.

¹¹⁷ Nu, omedelbart efter att Han hade visat slutet på tidsåldern med Sitt verk här, for Han upp till Himmelen, Han sa: "Jag ska visa dig, vad som kommer att ske efter det här, efter församlingstidsåldrarna." Han sa: "Johannes, jag kan inte tala till dig där nere längre, för jag har flyttat här nerifrån, jag har kommit högre upp. Kom hit upp till mig!" Amen! "Så ska jag visa

dig, vad som kommer att äga rum hädanefter.” Oj, oj! Hmm! Å! Lyftes upp i synen, lyftes upp in i Härligheten.

¹¹⁸ Hans upplevelse måste ha varit någonting liknande den, som Paulus fick. Andra Korintierbrevet 12:2 och 4, om ni skriver ner det. Andra Korintierbrevet . . . 2 till 4. Paulus lyftes också upp en dag i en . . . In i en syn. Visste ni det? Och han såg ting, som det inte var nyttigt för honom att ens tala om, i fjorton år nämnde han det aldrig ens. Förstår ni? Men lyssna på skillnaden mellan dem!

¹¹⁹ Det som Paulus såg, han förbjöds att tala om det eller att publicera det. Oj, Oj! Jag tror inte, att han kunde göra det. (För en liten tur, som jag tog en dag, den har jag aldrig kommit över och kommer aldrig att göra det.) Ser ni, han — han såg saker, som han inte kunde tala om. Jag antar, att han inte hade ord till att . . . Han togs upp till den tredje himlen i alla fall. Förstår ni, upp i den tredje Himmelen.

¹²⁰ Så annorlunda, då Johannes togs upp och såg Jesus, han . . . Det sades: ”Skriv i en bok, det du har sett, och ge den tillbaka, skicka tillbaka den till församlingarna!” Paulus förbjöds att tala, och Johannes blev till och med uppmanad att sätta det i en bok, så det skulle gå hela vägen fram genom tidsåldrarna. Oj, oj! Det är uppenbarat nu, ska uppenbaras i den här yttersta tiden. Det uppenbarades inte på hans tid, det uppenbaras nu, då vi fortsätter.

¹²¹ Å, och lägg märke till Johannes, att han togs upp omedelbart efter församlingstidsåldern, var en förebild till den borttryckta Församlingen. Omedelbart sedan församlingstidsåldern är över, den här laodiceiska Församlingstidsåldern, då kommer Borttryckelsen. Församlingen far upp, liksom Johannes gjorde, in i Guds Närhet. Oj, oj! Huitt! Det där bara snurrar runt min själ. Upptagen vid Församlingens Borttryckelse! Och det står . . . Det här stället, Uppenbarelsesboken, skrevs, ser ni, vid församlingstidsålderns slut.

¹²² Nu har jag någonting litet här, som jag vill förklara om någonting, som har varit ett gammalt påhäng i lång tid ibland många kristna. Och jag tänkte idag, då jag studerade och skrev ut Skriftställen och fann namn och olika färger osv. Vi ska komma till dem om en stund, regnbågarna och symbolerna osv. Jag skrev ut de här Skriftställena här, så att jag kunde se tillbaka på dem och hänvisa till dem, om jag . . . Då jag går vidare. För vanligen, om jag skulle tala om någonting sådant här, skulle jag . . . Det skulle vara annorlunda, jag skulle försöka att kunna det utantill. Men så här, då man bara har litet tid, tycker jag om att hänvisa till det, för det går hela vägen genom Skrifterna, fram och tillbaka.

¹²³ I Matteus 16:13 finner vi nu det här, om ni antecknar Skriftställena. Matteus . . . Om ni vill gå tillbaka . . . Om ni vill slå upp det, all right, Matteus 16:13. Det är . . . Å, vi ska bara slå

upp och läsa det, och sedan kommer vi att ha det säkrat. Matteus, det 16:e kapitlet och den 13:e versen. Lyssna noga nu, då vi läser 16:13: "Då Petrus kom . . ." Rättare sagt:

Då Jesus kom till trakten av Cesarea Filippi, frågade han sina lärjungar och sa: "Vem säger människorna . . . jag, Människosonen är?"

Och de sa: "Några säger . . . du är Johannes Döparen, några Elias, och andra Jeremias, och, eller en av profeterna."

Han sa till dem: "Men vem säger ni, att jag är?"

Och Simon Petrus svarade och sa: "Du är Kristus, den levande Gudens Son."

Och Jesus svarade och sa till honom: "Salig är du, Simon, Jonas son, . . . kött och blod har inte uppenbarat det för dig, utan min Fader, som är i himmelen."

Och jag säger . . . till dig, att du är Petrus, och på denna klippa ska jag bygga min församling, och dödsrikets portar ska inte segra över den."

Och nu . . . Och jag ska ge dig himmelrikets nycklar, och vad du än binder på jorden ska vara bundet i himmelen, . . . vad du än löser på jorden ska vara löst i himmelen."

Sedan befallde han sina lärjungar, att de inte skulle tala om för någon människa, att han var Jesus Kristus.

124 Lyssna noga nu! All right. "För tiden börjar . . . Från den tiden började Han . . ." jag vill få med ett till, ni kan läsa vidare framåt, få tag i den 28:e versen här, för ni kan läsa resten av det, då ni kommer hem.

Sannerligen — Sannerligen säger jag er: Här står några som inte ska smaka döden förrän de får se Människosonen komma i sitt rike.

125 Å, tänk på det! "Några som står här, några som står här, ska inte smaka döden, förrän de får se Människosonen komma i Sitt Rike." Vilket uttalande! Hur tycker inte kritikern om att plocka upp det där och bara visa, hur dum han är, ser ni! Hur tycker han inte om att få tag i det där, och det har skett, och de visste ingenting om det. Förstår ni? All right.

126 Efter Petrus klipp-bekännelse, vilket vi vet, att hans bekännelse är . . . Han skulle bygga Sin Församling på denna samma klippa. Inte Petrus, som är en liten sten, som den romerske katoliken försöker säga det. Utan på Petrus bekännelse om Uppenbarelsen, det är Församlingen. Gud kommer att uppenbara Den, inte en bekännelse av den här mannen, för senare avföll han. Inte en bekännelse om att Han var Guds Son, för de visste, att Han var Guds Son, Petrus hade just sagt det.

Utan vad det var, var den Uppenbarelse, som hade uppenbarats från Himmelen, att Han var Guds Son. Han sa: "Kött och blod har aldrig lärt dig det, utan min Fader, som är i Himmelen, uppenbarade det för dig. Och på denna klippa, denna klippbekännelse, ska jag bygga min Församling, och dödsrikets portar ska inte påverka. . . , besegra Den."

127 Hoppas att vi inte får slut på tiden alltför snart här nu, så att vi kan komma rätt in i det här! Och vi vill se, hur det där flödar in i den mänskliga varelsen. Det är en vacker berättelse just här, om vi bara kan komma fram till den. All right. Ja, klippbekännelsen, vad Petrus var. . . Han skulle bygga Sin Församling på Petrus bekännelse. Han sa: "Några, som står här, ska inte smaka döden, förrän de får se Guds Son komma i Sitt Rike."

128 Kom nu ihåg, att Han sa "några". Det var mer än en, eller hur? *Några* skulle vara många, "fler än en". Men titta nu, alla Hans lärjungar stod där, och Han frågade var och en av dem: "Vad tror du om *det här*? Och vad tror du om *det där*?" Men han sa: "Det finns några av er, som står här, några som står här kommer inte att smaka döden förrän de får se Människosonen komma i Sitt Rike." Oj, oj! Vilket uttalande! Tänk, för tvåtusen år sedan uttalades det där!

129 Ska det. . . Skulle. . . Är Guds Ord ofelbart? Kommer vartenda Ord, som Han säger, att gå i fullbordan?

130 Om vi nu vill, så slå då upp det 17:e kapitlet i Matteus, det är det nästa. Då Han tog. . . Några dagar därefter tog Han Petrus, Jakob och Johannes upp på berget, avsides, för att vara ett vittne. Petrus, Jakob och Johannes. Och de såg Guds rike komma i kraft, de såg Guds Rikes ankomst repeteras. Amen! Å, de fick se Guds Rike repeteras, då Det kom, Tusenårsrikets inträde. De fick se repetitionen.

131 För någon tid sedan. . . En skara predikanter, Oral Roberts var en av dem. Cecil B. DeMille, då han skrev den här *De tio budorden*, ringde han upp broder Shakarian, Brother Roberts, många predikanter över hela landet, vilken predikant som helst kunde komma, och inbjöd dem att komma till studion, innan filmen någonsin släpptes, och lät dem se repetitionen av den, innan den någonsin visades ute, då de tog tjugofem dollar per biljett. Men han. . . De fick se repetitionen av den, så att de kunde ge sin åsikt om ifall det fanns någon kritik emot den, eller vad som kunde sägas osv. De såg den, innan allmänheten fick se den.

132 Och Jesus sa: "Några av er, som står här" (Amen!) "kommer inte att smaka döden förrän de får se Guds Rike komma i kraft," rättare sagt: "får se Människosonen komma i Sitt Rike". "Får se Människosonen komma i Sitt Rike!" Några dagar därefter tog han Petrus, Jakob och Johannes, och gick upp på ett högt berg, och där förvandlades Han inför dem. Solen, som sken, skulle inte

vara lik Hans kläder, som Han hade på sig. Hur många gånger har vi inte stött på det i liknelserna, då vi har följt det genom Bibeln!

133 Man kan ta en enda text i Skriften och binda samman hela Bibeln med den. Jajamensan. Inte en läcka någonstans! Allt är tätat med Guds kraft. Djävulen skulle inte kunna klämma sig förbi, om han var tvungen. Det är riktigt. Han kan inte komma in till de här heliga människorna, som har avlagt sitt vittnesbörd där ute och trott på Guds Rike och tagit vartenda Skriftställe och tätat det med Den Helige Andes kraft, tvättat Det i Blodet. Världen kan inte komma in i det, djävulen kan inte komma in i det. De är döda, deras liv är gömt i Kristus genom Guds Insegel, genom Den Helige Ande. Hur kan djävulen besvåra dem? Hmm! Där är de, i det tillståndet nu.

134 Borta på den här platsen såg han då Tillkommelsen, rättare sagt repetitionen. Och vad var det första, såg . . . , som han såg? Det första, han såg i Tillkommelsen var Moses, som representerade de döda heliga, som skulle uppstå. Elia stod där.

135 Å, jag vill, att ni ska lägga märke till, vad som ska äga rum. Där var Moses först. Det var alla de här sex tidsåldrarna som de sov, sex församlingstidsåldrar. Inte bara det, men Elia var där, den yttersta tidens budbärare med sin grupp av de förvandlade, de Bortryckta. Amen! I framtiden nu, i väntan på Tillkommelsen.

136 Och vad gör de alla . . . ? Alla hade samlats hos honom. Oj, oj! Vad var det? Hans löfte till Petrus, Jakob och Johannes uppfylldes. Det är riktigt. För Han sa: "Några, som står här, kommer inte att smaka döden, förrän de får se Människosonen komma i Sitt Rike.", och de fick se repetitionen av det. Sedan, efter detta, efter uppståndelsen . . .

137 Jag skulle vilja ge er en annan sak. Sedan Jesus hade dött, begravts i Johannes 21:20. Någon kritiker började med det här i den tidiga tiden. Nu medan vi är i den här lektionen, låt oss rensa upp i det! I Johannes 20:21 hade Jesus träffat sina lärjungar och gett dem fisk och bröd på elden att äta. Och då de gick uppför stranden, lutade Johannes sig mot Hans bröst, och Petrus ställde frågan, sa: "Vad kommer att hända med den här mannen?" Jesus älskade Johannes, Johannes var en kärlekens man. Och han sa: "Vad kommer att hända med den här mannen? Vad kommer att bli hans egendom? Hur kommer hans framtid att bli?"

138 Och Jesus sa till dem: "Vad kommer det er vid, om han blir kvar, tills jag kommer, tills jag återvänder? Vad gör det?"

139 Och lärjungarna gjorde ett misstag, de sa, att "Jesus sa, att — att — att 'han skulle leva till Tillkommelsen.'"

140 Men Jesus gjorde inget misstag. Precis här i Uppenbarelseboken, det 4:e kapitlet, höll Kristus Sitt Ord! Han tog upp Johannes in i Himmelen och repeterade hela saken för honom. Glory! Han — han fick se förhandsvisningen.

Han såg det precis som om han levde på jorden och såg alla församlingstidsåldrarna gå i uppfyllelse, till Herrens tillkommelse, hela Uppenbarelseboken. Oj, oj!

141 Ser ni, hur ofelbara Hans löften är? Du är utvald nu . . . Att göra det där, Jakob, Johannes, vem som helst av resten av dem. Ville inte ens låta Paulus se det, berätta det, ingenting.

Han sa: ”Vad kommer det er vid, om han blir kvar, tills jag kommer?”

142 Och eftersom de sa det där valde han bara Johannes och tog upp honom och visade honom alltsammans, redan innan han dog, precis som om han själv hade genomlevt det hela. Visade honom hur det skulle bli! (Broder Pat, är inte det där underbart?) Å, ser ni, tog honom rakt upp. Just här, det 4:e kapitlet och den 2:a versen bevisar det. ”Han visade honom ting som var, som är och vad som ska komma.” Han visade honom församlingstidsåldern, judarnas ankomst, utgjutandet av plågorna, Bortryckelsen, Återkomsten och Tusenårsriket och Hans frälstas eviga Hem, precis som om han genomlevde hela saken, och han såg det hända alltsammans. Förstår ni? Förstår ni? Han tog bara upp honom och visade honom filmen, som Han spelade, och lät honom se alltsammans repeterat. Oj, oj!

143 Han har kommit ikapp. Uppfyllde Sitt löfte i – i Uppenbarelseboken 4:2. Före sin död togs han upp i Anden och såg saker, precis som om han hade levat. Han – han såg det alltsammans repeterat. Så han såg i en syn, exakt vad som skulle ha ägt rum och vad som verkligen skedde på jorden från den tiden fram till Herrens Jesu tillkommelse. Visade det för honom i synen.

144 Så då lärjungarna . . . Eller ingen, som någonsin sa, att Han hade sagt, att Han skulle komma i den tidsåldern. Han sa: ”Vad kommer det er vid, om han (på något annat sätt) blir kvar, tills jag kommer?” Så Han tog upp honom och bara repeterade saken för honom och visade honom, vad som skulle ske. Å, jag bara älskar det där! Mmm. Oj, oj!

145 Lägg nu märke till det här, låt oss se efter, vad det här var!

Och omedelbart var jag i anden, och se, en tron ställdes upp i himmelen, och en satt på den, på tronen.

146 Det var en ”Röst”, som ropade på honom. Å, den där Rösten! Å, jag kan inte komma bort ifrån det där, den där Rösten av denne Ene bakom honom. Sedan tittade han sig omkring där, och Han visade honom alla församlingstidsåldrarna, för han stod i församlingstidsåldrarna, de sju gyllene ljusstakarna. Sedan hörde han den där Rösten, sedan församlingstidsåldrarna hade avslutats. Den där Rösten lämnade jorden, for upp. Då Han kom in i Härligheten, hörde han Honom säga: ”Kom upp hit! Jag ska visa dig, vad som kommer att hända hädanefter.” Oj, oj!

147 Den där Rösten! Låt oss tala om den där Rösten en minut! Jag har några Skriftställen nedskrivna här. Låt oss gå till Första Tessalonikerbrevet 4 och bara lyssna här borta, vad den här Rösten kommer att säga! Å, vi vet allesammans, vad Den kommer att säga, utan . . . Innan vi läser det, eller hur? Vi vet, vad som kommer att ske. "Guds basun ska ljuda och de döda i Kristus ska uppstå." Är det där riktigt? Ni som skriver upp det, i Första Tessalonikerbrevet 4:16 och 17, "Rösten", den rösten var Kristi Röst. Är det riktigt? Kristi Röst!

För Guds basun ska ljuda, och de döda i Kristus ska uppstå först:

. . . vi som lever och är kvar ska tas upp tillsammans med dem . . . för att möta Herren i luften, och för evigt vara hos Herren.

148 Samma Röst, som ropade på Johannes: "Kom upp!", samma Röst som sa till Johannes: "Kom upp!", är samma Röst, som kommer att ropa på Församlingen en dag (Amen!), ropar på Församlingen.

149 Det är också samma Röst, som ropade på Johannes att komma upp, som är samma Röst, som ropade den döde Lasarus ut ur graven, samma ärkeängels Röst. Kristus är ärkeängels Röst, "Ärkeängels röst", ser ni. Å, denna Kristi Basunröst, som ropade på Johannes att komma upp, samma Röst ropade på Lasarus. La ni märke till, att vid Lasarus grav talade Han med hög Röst? (Sa inte bara: "Lasarus, kom ut!") "*Lasarus, kom ut!*" Den ropade honom från de döda.

150 Och han svarade: "Här är jag." Och han kom från de döda, efter att han var död och hans kropp rutten.

151 Samma Röst som sa till Johannes: "Kom upp hit! Jag ska visa dig några saker, som snart ska ske."

152 Samma Röst som ska ljuda, då de i Kristus döda ska uppstå, "För basunen . . ." Basunen! Vad är en basun? Kristi Röst, samma En som ljöd och ropade upp honom. Han hörde Rösten liksom en basun ljuda och säga: "Kom upp hit!" Ser ni, hur uppståndelsen kommer att vara? Den kommer att vara i ett ögonblick, som ett ögas blinkande. Den där klart ljudande Rösten, och Han kommer att ropa på Församlingen, ropa: "Kom ut ur det!" Den där mäktiga, kallande Rösten. Gud, hjälp mig att höra Den den dagen!

153 Som jag ofta har sagt. . . Jag vet, som en dödlig, Rodney, jag vet att det finns en stor mörk dörr satt framför mig, den kallas döden. Varje gång mitt hjärta slår, är jag ett slag närmare den dörren. En vacker dag måste jag gå in genom den. Men jag vill inte gå in som en ynkrygg, skrikande och bölande. Jag vill gå in så här, svepa in mig i Hans rättfärdighets mantlar, och veta detta, att jag känner Honom i hans uppståndelses kraft, så att en dag, då Han ropar, ska jag komma ut ifrån de döda. Då Han

kallar mig att infinna mig i Höjden, då Guds basun ska ljuda, och de i Kristus döda ska uppstå. Om jag lever, kommer jag att förvandlas på ett ögonblick, som ett ögas blinkande, och ska fara upp tillsammans med resten av dem för att möta Herren i luften. Den där Basunrösten ljuder klart, högt. Mmm. Å, det kommer att vara densamma, densamma vid Hans Tillkommelse.

154 Det finns inget obestämt ljud om Det. Det var ingenting obestämt för Johannes, då han hörde den där Rösten säga: ”Kom upp!”, och han kom. Amen.

155 Då Lasarus var i döden, i graven, och hans själ på fyra dagars resa någonvart, vet jag inte, var den var någonstans, det tror jag inte, att någon av oss gör. Var den än var, gjorde det inte någon skillnad alls. Han ropade en enda gång på en man, som likmaskarna höll på att äta upp kroppen på, han stank i graven. Den där klart ljudande Basunen sa: ”Lasarus, kom ut!” Där skakade en död och rutten man på sig och kom gående ut ur graven. Ingenting osäkert med det, eller hur, bröder? Ingen osäkerhet om det där!

156 Det är samma sak ikväll, då en klart ljudande Röst säger: ”Syndare, omvänd dig, jag ska ge dig Evtigt Liv.” Omvänd er, varenda en av er, och bli döpta i Jesu Kristi Namn till era synders förlåtelse, så ska ni få Den Helige Ande som gåva. Det är ropet. Ingenting obestämt om Det.

157 Jag är ett vittne till, att Det är sant. Det finns andra vittnen, miljontals av dem över hela världen idag, som är ett vittne till, att det är Sanningen. Då Bibeln kommer, Guds Ord, är vartenda Guds Ord en basun. Vartenda Ordets ljud är en basun, Evangeliets basun. Och då Den ljuder, är det Sanningen. Då Den säger: ”Jesus Kristus, densamme igår, idag och i evighet”, är det ingenting obestämt med Det. Han är densamme! Jajamensan.

158 ”Omvänd er, låt er döpas i Jesu Kristi Namn, så ska ni få Den Helige Ande som gåva.” Ingenting obestämt med Det.

159 ”Den, som hör mina Ord och tror på Honom, som har sänt mig, har Evtigt Liv. Den som tror på mig, ska leva även om han vore död. Den som lever och tror på mig ska aldrig dö. Tror du detta?” Ingenting obestämt med Det, ”Han ska leva!”

160 ”Den som äter mitt kött och dricker mitt Blod har Evtigt Liv, och jag ska låta honom uppstå igen på den yttersta dagen.” Inget obestämt om Det, ingenting. Det är ett bestämt ljud.

161 Å, jag känner till Det, jag hörde Det ljuda i mitt stackars irländska hjärta en dag, jag, en liten gammal syndare. Hur skulle det någonsin kunna hjälpa mig? Men jag trodde, att Det var ett bestämt ljud, jag accepterade Det. Jag är ett vittne till, att Det är sant.

162 En dag ropar Han igen, då far vi ut ur världen. För det är ingenting obestämt med *den där* basunen. Jajamensan. Jajamensan, inget obestämt ljud någon gång.

163 Han ljuder idag, då Han kallar oss. Det gör precis detsamma, när Han säger oss någonting.

164 Låt oss nu gå tillbaka till versen!

Och en . . . se, en tron sattes fram i himmelen, . . . (2:a versen) . . . och en satt på den.

165 Lägg märke till ”Tronen”, Han satt på Tronen. Han var inte längre där nere bland ljusstakarna på jorden, nu. Borttryckelsen hade redan kommit. Han var i Härligheten och satt på Sin Tron. Jag vill, att ni ska lägga märke till det längre fram, vi kommer att finna till och med i det 5:e kapitlet, att det inte var nådens Tron. Det var inte en nådens Tron längre, det var domens Tron. Det var inte en nådens Tron, det var en domens Tron, för eld och blixtar och dunder utgick ifrån den, inte längre, nåden är över, Församlingstidsåldern är avslutad. ”Den som är smutsig, är fortfarande smutsig, den som är rättfärdig, är fortfarande rättfärdig, den som är helig, är fortfarande helig”, inte längre en nådens Tron.

166 Ikväll ligger Blodet på den där Tronen, och den är en nådastol för varenda syndare, som söker nåd. Men på den dagen kommer den inte att vara en nådastol, då kommer den att vara en domstol med en vred Gud, som sitter där. ”Var . . . Om den rättfärdige med knapp nöd blir frälst, var kommer då syndaren och den ogudaktige att framstå?” Till och med när Han kommer på Sin härlighets skyar, kommer bergen att försöka hitta en plats att gömma sig på. Var ska *vi* då hålla till?

Å, dyrbart är det flöde
Som gör mig vit som snö.
Ingen annan källa vet jag om,
Ingenting annat än Jesu Blod.

167 Oj, oj, vilken läxa! Inget obestämt ljud! Och Hans Tron:

. . . och Han satt på Sin tron. (Han är inte längre här.)

168 Det där är nu en sak till, det är ett bevis på, att Församlingen är borttryckt före den stora Vedermodan. Förstår ni? Varför? Här är Han på Tronen i Härligheten, och Församlingen är borta, och då kommer Vedermodan in.

169 Jag har alltid sagt, att på Noas tid var Noa i arken innan en enda droppe regn föll. Lot var ute ur Sodom, innan elden föll. Och Församlingen kommer att vara i Härligheten, innan atombomberna faller. Det är riktigt, innan atombomberna faller.

170 Man säger: ”Hur var det med den där första?” Det var över hedningar, inte kristna.

171 Lägg märke till det, nu! Å! Han har avslutat Sitt verk på jorden, och han har tagit Sin Församling, och nu sänder Han domen. Världen avvisade Honom, och Han sänder Sin dom. Han och Hans Församling har farit till Härligheten.

172 Johannes, där på ön Patmos, en uppenbarare för församlingen, har varit en förebild till Församlingen, som lyfts upp in i Härligheten: "Kom upp hit!" Det visar . . .

Man säger: "Representerade han Församlingen?"

173 För varenda en, som hör det här Ordet, Johannes representerade honom. Amen! Johannes var representanten för Jesu Kristi Blod, Ordets vittnesbörd. Han var ett vittne om Den Helige Andes dop, med en personlig gemenskap med Kristus, och han representerade hela Församlingen, så att varenda man eller kvinna, pojke eller flicka, som någonsin har trott på Kristus, tar emot Honom på samma grunder, han kommer att bli uppropad en dag: "Kom upp hit!" och tas upp före Vedermodän. Kom ihåg, att Vedermodän inte har börjat än.

174 Det här är att tiden är inne att verkställa domen. Johannes får nu se, vad som kommer att äga rum efter Församlingstidsåldern. Förstår ni? Så var det.

175 Lägg nu åter märke till i 3:e versen, rättare sagt 2:a: "En Tron sattes fram i Himmelen, och En satt på Tronen." Nu hade samme Ande, som var på jorden, farit bort och hade farit till Härligheten, (samme Jesus som är hos oss i kväll) och satt i barmhärtigheten, hade farit till Härligheten och satt på Tronen.

Och han som satt på tronen var att se på liksom jaspis och . . . karneol-sten, och det fanns en regnbåge runt omkring tronen, som såg ut liksom en smaragd.

176 Jag ska sluta, för det finns andra bröder, som ska predika.

Kanske jag ska ta upp det här imorgon, just här. Och så: "som såg ut liksom en smaragd". Oj, oj! Å!

Det finns folk nästan överallt,
vars hjärtan står i brand (Älskar ni inte det där?)

. . . Eld som föll på Pingsten,
Som renade och gjorde dem rena.

Å, Den brinner nu i mitt hjärta,
Åra ske Hans Namn!

Jag är så glad att jag kan säga, att jag är en av dem.

177 Johannes, kallad och uppropad av Herren Jesus, som lovats av Gud fordom, att han skulle få se Människosonens tillkommelse. Petrus, Jakob och Johannes, och de som stod närvarande, då Jesus talade till dem och sa: "Det finns några, som står här, som inte kommer att smaka döden, förrän de får se Människosonen komma." Han sa inte *alla*, som stod där, utan

några. Och de gick några dagar därefter och såg uppståndelsens ordning repeteras och Herrens tillkommelse.

¹⁷⁸ Elia representerade de avsonnade heliga. . . Jag menar Moses, och uppstod. Elia representerade den bortryckta skaran. Kom ihåg, att Moses var först och sedan Elia. Elia skulle vara den yttersta tidens budbärare, så med honom och hans grupp skulle uppståndelsen komma. . . skulle komma. . . Nåväl, Bortryckelsen skulle komma, menar jag. Moses kom med uppståndelsen och Elia kom med den Bortryckta gruppen. Och där var de båda representerade just där.

¹⁷⁹ Och efter ett tag märkte de det, och de såg det, och Petrus sa: "Låt oss bygga tre hyddor! Låt några gå under lagen, och låt några gå under Elia, och låt oss (några av dem) gå *den här vägen*."

¹⁸⁰ Och medan de ännu talade, talade en Röst och sa: "Detta är min älskade Son, hör på Honom, ni!" Och då de tittade, såg de bara Jesus, allting hade gått ihop till En. Å, och Han var Ljuset, Sanningen, Vägen, Dörren, Regnbågen.

¹⁸¹ Å, i morgon har vi en mäktig lektion, om Herren vill. I morgon tar vi "domarna", vi tar "karneol-stenen" och ser efter, vad den representerar, vilken roll den spelade. Och vi tar "jaspis", och vi tar. . . Alla de olika stenarna, och vi tar alla dessa fram genom Hesekiel, tillbaka till Första Moseboken, tillbaka till Uppenbarelseboken, kommer ner i mitten av Bibeln, knyter ihop det, de här olika stenarna och färgerna, osv. Och sedan tar vi det raka vägen tillbaka till det där och ser efter, om det inte är rätt. Förstår ni? Ser efter om det inte är samma färg och allting, precis samma sak. Och samme Helige Ande, samme Gud, som visar samma tecken, samma under, gör samma sak, precis som Han lovade!

¹⁸² Han sa till Petrus, Jakob och Johannes, och dem, som stod där, alla Hans lärjungar, sa: "Några av er kommer inte att se döden förrän de får se Människosonen komma i Sitt Rike."

¹⁸³ Han sa till Johannes, sa. . . Petrus sa: "Vad ska du göra med honom? Han. . . Den där — den där mannen, vad ska hända med honom?"

¹⁸⁴ Han sa: "Vad kommer det er vid, om han får se mig komma?" Och Han lät honom leva för att få se det! Sedan resten av dem var döda och borta, levde Johannes och fick se Herrens tillkommelse repeteras i kraft, hela scenen sattes upp, ända från hans tid tills Domarna är över, och Tusenårsriket har börjat. Johannes såg varenda del av det, och Tusenårsriket var över, och Rikets Tidsålder började. Så Han håller Sitt Ord, eller hur?

¹⁸⁵ Vi ska sätta ett märke på det vid den 2:a versen. Om Herren vill, ska vi börja med den 3:e versen imorgon.

Låt oss böja våra huvuden!

186 Hur många är det ikväll i den här församlingen, som vet det, min broder (syster), att du kommer att ropas upp en dag, antingen du är redo eller inte? Antingen du är förberedd eller inte, kommer du att bli kallad att möta Gud. Den där basunen kommer att ljuda, och då den gör det, kommer den att ljuda till fördömelse för dig, där du aldrig kommer att få leva igen, och du kommer att bli torterad i djävulens helvetes avgrunder i kanske miljoner år, eller så kommer den att ropa upp dig i Höjden för att möta de härliga Heliga.

187 Precis lika säkert, som att Gud höll Sitt Ord till Petrus, Jakob och Johannes, precis lika säkert som att Han höll Det till Johannes den älskade, uppenbararen, precis lika säkert som att Han höll Sitt löfte genom församlingstidsåldrarna, är det lika säkert, att Han lovade, att Han i den här yttersta tiden skulle sända ner ett särlaregn och skulle föra tillbaka samme Ande, som var på jorden i Honom, Ljuset ska komma i aftontiden och visa samma Kraft, samma tecken och allting, som Han gjorde på Sin tid. Han skulle visa det igen i denna ”öppna Dörr” i den yttersta tiden.

188 Här är det! Vi har den precis hos oss nu, Den Helige Ande, Jesus Kristus, densamme igår, i dag och i evighet. Ni är . . . Den predikar för dig, Den undervisar dig, Den försöker få dig att se, vad som är rätt och fel. Det är Den Helige Ande själv, som talar genom mänskliga läppar, som verkar bland mänskliga varelser, som försöker visa barmhärtighet och nåd.

189 Och du har ännu inte tagit emot Honom, och på denna nyårsaftonskväll skulle du vilja räcka upp dina händer till Gud och säga: ”Gud, låt mig få den Kraft, som var över Johannes uppenbararen, så att jag, då jag blir kallad, framträder inför dig i frid, liksom han gjorde!”? Räck upp din hand! Gud välsigne dig. Gud välsigne dig. Över precis hela församlingen. Gud välsigne er. ”Låt mig vara redo att svara på min kallelse!”

190 Vår himmelske Fader, då den här nyårsaftonen . . . Om ungefär två timmar nu kommer den att vara över, och det blir ett nytt år. Vad vi har gjort i år, har vi gjort. Många saker, som jag har gjort, skäms jag över. Jag ångrar dem, Herre.

191 Och det är en massa saker, som jag har gjort, som många av mina bröder inte förstod. Många av mina bröder ute på fälten förstår inte, varför jag gjorde dem. Men, Fader, jag gjorde dem för att jag blev ledd att göra dem. Jag ber, Fader, att du aldrig kommer att låta mig skämmas för den ledningen. Utan led mig vidare, Herre, att fortsätta att göra det, som jag blir ledd att göra. Hjälp mig, Gud, för jag söker uppriktigt att få veta din vilja, så att jag kan göra den för att (som du visade mig för många år sedan, då jag lämnade den här församlingen), föra Livets Bröd till världens folk. Då jag såg det där stora berget av Bröd, och vitklädda Heliga som kom från hela jorden för att äta detta

Livets Bröd. Å, Gud, låt mig — å, Gud, låt mig aldrig, aldrig misslyckas med att mata människorna med Livets Bröd!

¹⁹² Välsigna dessa hungriga själar här inne, som räckte upp sina händer just nu! De söker efter mer av Livet. Jag ber, att du ska fylla dem med Den Helige Ande, Herre, varenda en av dem. Gud, bevilja oss det! Ge dem välsignelser! Hjälp våra bröder överallt!

¹⁹³ Välsigna våra predikande bröder, som snart ska komma upp igen, om några få ögonblick nu kommer andra att tala. Vi ber att de ska ge oss Livets Bröd i kväll, Fader, då vi kommer att lyssna noga och vördnadsfullt för att höra Rösten. Bevilja oss det!

¹⁹⁴ Välsigna oss! Och må detta nya år gry med nya förhoppningar, föra med sig nya tankar, nya uppenbarelser, ny kraft, å, allting! Må det förnyas för oss igen, Herre, Dina välsignelser och löften. Vi överlämnar oss, med vår bön, i dina händer. I Jesu Kristi Namn. Amen.

Tack, mina bröder och systrar!

¹⁹⁵ [Broder Neville talar: Jag är säker på att vi alla kan glädja oss åt, att vi inte alls hade bråttom och skulle ha varit glada, om vi bara hade kunnat fortsätta att lyssna till broder Branham här ikväll, som ger oss det här budskapet. Och det är Budskapet, som uppmuntrar oss, för vi vet att Gud är i det. Amen.] Pris ske Herren!

¹⁹⁶ [Och vad Han har sagt är Han skicklig att utföra, ända tills Han kommer tillbaka.] Ja. [Och Han kommer att göra det, inte bara det, jag har ofta sagt att. . . Vi säger många gånger till människor: "Tror du att Jesus Kristus kan bota dig?" och, naturligtvis, kan man vanligen få dem att samtycka till det. Men saken är den: "Tror du att Han kommer att bota dig *nu*?"] Amen! [Bland säger folk: "Ja, jag vet inte."]

¹⁹⁷ [Kvinnan som just avled på sjukhuset, jag gick in för att träffa henne, och sa: "Syster, tror du fortfarande att Jesus frälsar?"]

[Hon sa: "Ja, det gör jag."]

[Jag sa: "Tror du att Jesus Kristus botar?"]

[Hon sa: "Ja, sir, det gör jag."]

[Jag sa: "Tror du att Han botar dig just nu?"]

[Hon sa: "Det vet jag inte."]

[Och jag sa: "Syster, du kan veta det, eftersom löftet är till dig."] Amen! [Amen. Han har gett löftet.]

¹⁹⁸ [Nu, medan vi ska höra en annan av våra bröder här. Vi har flera runt omkring och det här. . . På nyårsafton har vi inget i förväg arrangerat program. Vi samlas bara och låter Gud verka så, som Han styr och leder.] Amen! [Och som ni vet, var det länge sedan vi hörde broder Pat Tyler ge sitt vittnesbörd, eller vad

Herren lägger på hans hjärta. Och vi kommer att be broder Pat att komma med vad som helst, som Gud lägger på hans hjärta.]

¹⁹⁹ [Men innan han kommer upp, är det en god kristen broder där bak, broder Randall Hyman, och han är här och han har talangen att sjunga för Herren, ser ni. Jag har bara önskat, att han skulle kunna använda den där gåvan till Guds ära, så jag tänker fråga broder Randall, om han skulle vilja komma upp och sjunga för oss. Han har sjungit för oss en eller två gånger här och jag tänker be honom att använda sin gåva igen i kväll för Herren Jesus, om han vill. Om han vill komma nu och sjunga för oss! Han har några ungdomar där borta som han hjälper till att ta hand om, men han kanske kan komma loss nu och komma upp och sjunga för oss.]

²⁰⁰ [Medan han gör det, har vi också broder Kinder tillbaka här, en älskad pingstbroder, vi är glada för honom. Och vi har broder J. T. Parnell där bak någonstans. Jag tror att han sitter här längst bak på utsidan av raden. Och vi är mycket lyckliga över alla dessa goda kristna bröder. . .] Beeler där. [. . . trosbröder och låt oss se!] Broder Beeler är *där* bak. [Broder Beeler är också tillbaka *här*. Ja. Broder Beeler är här och . . . — Utg.]

UPPENBARELSEBOKEN, KAPITEL FYRA DEL I SWD60-1231

(Revelation, Chapter Four Part I)

SERIEN JESU KRISTI UPPENBARELSE

Detta Budskap av Broder William Marrion Branham, ursprungligen framburet på engelska på lördag kväll den 31 december 1960, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., har tagits från en inspelning på magnetband och tryckts oavkortat på engelska. Denna svenska översättning trycktes och distribuerades av Voice Of God Recordings.

SWEDISH

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Copyright

Alla rättigheter förbehållna. Denna bok får skrivas ut på en hem-skrivare för personligt bruk eller för att delas ut gratis, som ett redskap för att sprida Jesu Kristi Evangelium. Denna bok får inte säljas, reproduceras i stor mängd, laddas upp till en webb-sida, lagras i datasystem, översättas till andra språk eller användas för att be om pengar utan uttrycklig skriftlig tillåtelse från Voice Of God Recordings®.

För ytterligare information, v. g. kontakta:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org